

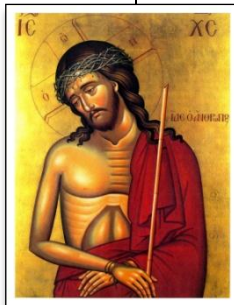
RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 5 (311)
2018. gada
4. marts

GANDARES CEĻŠ

Cik ļoti trausla un īsa ir šī zemes dzīve, salīdzinot ar reālajām vērtībām, pēc kurām jāticējas šajā pārejošajā un dārgajā laika periodā, kas mums dots, lai darītu labu! Pirms nāves mums jāiegūst neiznīcinoša godalga, proti, nopelni Dieva priekšā. Šie nopelni nodrošinās svētlaimi nākotnē, un tie atgādina, ka ir neprātīgi sirdis pievērst grēcīgām nodarbēm, it kā tie būtu augstākie labumi, kurus laiks piedāvā, bet arī iznīcina.

Lai uzmostamies skaidram spriedumam par dzīves īsto nozīmi un gandaram, mainoties, jo mūsu attiecības ar Dievu ir jāuzlabo; starp mums un Dievu izveidojusies nekārtība, mūsu dzīve un tās mērķi ir atrauti no Dieva kā īsta Dzīves avota. Šis sarāvums ir grēks, sliktākā nelaime cilvēkam, jo izraisa mūžīgu nāvi, kas tagad tikai atlikta. Cilvēks viens nevar atgūties no šī posta. Gandare attiecas uz grēku, un grēks ir atdalīšanās no dzīvā Dieva. Gavēņlaika nolūks ir gandarīt par grēkiem, piedzīvojot Kristus īstenoto pestīšanu Lieldienu noslēpumā.

Dieva Valstība ir tuvu klāt"; „nožēlojiet un ticiet evaņģēlijam” (Mk 1:15). Nožēla un gandare kā gatavošanās nepieciešama pestīšanas plānā, kurā ietverta arī cilvēka brīvība un noteikta līdzdarbība. Pie šādas attieksmes Jēzus pestīšanas darbība var izvērsties mūsos; attaisnošana tad lai jau ļoti ierobežoti, Jēzus Krusta nāves ciešanām ne savā, bet mūsu labā. Savā miesā varam papildināt to, kas iztrūkst Kristus ciešanās (Kol 1:24).

Pestīšanas plāna ietvaros mums ir vērtīga gandares disciplīna. Kādreiz šajā laikā bija raksturīgi ārēji sevi mērdēt, gavēt, atturēties no banālas izklaides, veikt askētiskus vingrinājumus. Pašlaik kanoniskā disciplīna ir maigāka, taču gandarīt tāpat vajag un tas ir pienākums. Pazemība, grēka apziņa, lūgšana, ieklausīšanās Dieva Vārdā, mīlestība un katrs labs darbs to dara iespējamu katram. Izmantosim šo „labvēlīgo laiku” (2 Kor 6:2) gandares ceļam un Lieldienu svinēšanai.

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 4.marts Gavēņa 3. svētdiena. Jēzus Sirds godināšana. Vissv. Sakramenta adorācija.

8.00 Svētā Mise par draudzi un Jēzus Sirds dievkalpojums.

9.15 Marijas leģions Svētdienas skolas telpās.

11.00 Galvenā Svētā Mise par + Selgu Pavulu, un "Rūgtās Asaras". Svētlietu pasvēte.

13.15 Svētdienas skolas nodarbības.

15.00 Svētā Mise (bērniem) par + Vilhemu Ikaunieku un + Armandu Gertneru.

17.30 Krusta ceļš.

18.30 Svētā Mise par + Šteinertu Viktoru.

Pirmdiena, 5.marts

8.00 Sv. Mise par + Otīliju Krūmiņu.

Otrdiena, 6.marts

8.00 Sv. Mise par Katrīnu Daukšti.

11.00 Sv. Mise „Gaīļezera” pansionātā.

15.30 - 17.30 Grēksūdze.

18.30 Saderināto un iemīlējušos tikšanās Svētdienas skolas telpās.

Trešdiena, 7.marts

8.00 Sv. Mise par Darjas Siliņas veselību.

Ceturtdiena, 8.marts

8.00 Sv. Mise par + Vladislavu un +Helenu Viļumiem.

18.00 Adorācija.

19.00 Sv. Mise (jauniešiem) Ineses Kreicas nodomā par dzimtu dzīvajiem un mirušajiem. Piedalās ansamblis „Effata”.

Piektdiena, 9.marts.

8.00 Sv. Mise par Gaideļu ģimenes mirušajiem. Jēzus Sirds litānija.

17.30 Krusta ceļš.

Sestdiena, 10.marts

Šodien uzsākas novenna Sv. Jāzepa godam

8.00 Sv. Mise par Pokšānu, Džeriņu, Miķelsonu un Jaseviču dzimtu mirušajiem. Novenna.

11.00 Kristības

Svētdiena, 11.marts.

Gavēņa 4. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un novenna .

9.15 Marijas leģions Svētdienas skolas telpās.

11.00 Galvenā Sv. Mise par Leontīnu Regīnu Zujevu un "Rūgtās asaras”.

13.15 Svētdienas skolas nodarbības.

15.00 Sv. Mise (bērniem) par Mirdzu Kļavu Griguli.

17.30 Krusta ceļš.

18.30 Sv. Mise par draudzi.

Pirmdiena, 12.marts.

8.00 Sv. Mise par + Helēnu Ružu – 100 gadi. Novenna.

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles garīdznieku kontakttālruni

Sv. Jēkaba katedrāle:

tālr. 67326419

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

tālr. 67224314, mob. 27001445

Pr. Valters Vārpsalietis, vikārs:

mob. 25920913

Diak. Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

Otrdiena, 13.marts.

8.00 Sv. Mise par Jāņa Siksnāna veselību. Novenna.
 15.30 - 17.30 Grēksūdze.
 18.30 Saderināto un iemīļējušos tikšanās Svētdienas skolas telpās.
 19.00 Svētā Mise Onkoloģiskajā centrā.

Trešdiena, 14.marts.

8.00 Sv. Mise. Novenna.

Ceturtdiena, 15. marts.

8.00 Sv. Mise. Novenna.
 11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam.
 18.00 Adorācija
 19.00 Sv. Mise (jauniešiem) par Daigas, Martas, Mārtiņa, Aināra Možeiko veselību. Piedalās "Kamila" kopienas ansamblis.

Piektdiena, 16. marts.

8.00 Sv. Mise devēja nodomā. Novenna Sv.Jāzepa godam.
 17.30 Krusta Ceļš.

Sestdiena, 17. marts.

8.00 Sv. Mise. Novenna Sv. Jāzepa godam.
 18.00 Sv. Mise – dziedināšanas dievkalpojums.

Svētdiena, 18. marts. Gavēņa 5. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un „Svētais Dievs”
 9.15 Marijas legions Svētdienas skolas telp.
 11.00 Galvenā Sv. Mise par draudzi, un “Rūgtās Asaras”.
 13.15 Svētdienas skolas nodarbības.
 15.00 Sv. Mise (bērniem) par Ritas,

Eduarda, Linarda Lūkasa un Andra Sondoru veselību.
 17. 30 Krusta ceļš.
 18.30 Sv. Mise par Aivara, Loretas Kārklīņu bērnu un mazbērnu veselību.

OLGAI DREĢEI – 80

Pirmā marta Jubilejas ietvaros izcilā skatuves māksliniece un Dieva vārda lasītāja katedrālē sniedza interviju „Vēstnesīša” lasītājiem. Šī ir otrā – noslēdzošā daļa.

Kā attiecības ar Dievu ir palīdzējušas Jums dzīves grūtībās, attiecību sarežģījumos un mīlestības kontrastainajā pieredzē?

Ticība noteikti palīdzējusi. Grūtākais bijusi laucinieku kautrība. Līdz 20 gadiem pa kūti, pa ganībām, pa pļavām, pa sapņu pasauli no mātes stāstiem par pelnrušķīti, par pasakām, senčiem – tas viss bijis tik tēlaini! Mācījos sāpes slēpt, nevajag vienmēr izrādīt. Ticībā ir noslēpums, jo ne visam jānāk uz āru, ne visu vajag parādīt. Man bija jāpārvar kautrība, bet man bija brīnišķīgi pedagogi un iemācīja uzreiz izdarīt. Man bija jātiek galā ar savu emociju, kaislību, neprātu. Aktieris ir īpaša suga, parādība, tāpat kā garīdznieks Dieva rokās ir īpašs ierocis. Cilvēkam ar sevi jātiek galā visas dzīves laikā. Katrs esam sava laika liecība – ar savu

uzvedību, domāšanu, savām tieksmēm, zināšanu līmeni, gērbšanās stilu. Dievs man ir palīdzējis visos sarežģītos brīžos.

Kā Dieva palīdzību un klātbūtni piedzīvojāt skatuves mākslā?

Aktiera profesijā daudz kas līdzīgs dievišķajai pasaulei, ja iet dziļumā. Katra tēla, katras lomas motīvus nesameklējot, nevar izbēgt no savas pieredzes. Manas smadzenes jāpārslēdz katrai lomai. Atteikties no sadzīves, dzīves pārdzīvojuma, personīga pārdzīvojuma. Esmu apbedījusi tētiņu un vakarā spēlējusi uz skatuves. Man nositās brālis ar dēliņu, esmu apbedījusi kapos un vakarā kāpusi uz skatuves. Šī profesija ļoti daudz ko iemāca cilvēkam – sevi sakārtot, sevi sadalīt, sevi nežēlot. Ne velti Mudīte ļoti skaisti ir teikusi: aktieri strādā aizliegtās zonās, kur ģiftīgas gāzes, kur ir kraujas, kur var nogāzties, kur var nezin kas notikt. Caur šaubām, sevis apšausīšanu, caur meklējumiem, mirdzošām acīm, mūžīgi alkātīgi, izslāpuši pēc darba. Kura profesija vēl tā ilgosies strādāt kā aktieris? Pēc darba izslāpis. Tikai tad jūtas dzīvs, kad var spēlēt un sevi tērēt. Smiļģis teica: skatuves stundas ir svētas, jo nemitīgās alkās pēc patiesības, piepildījuma, pēc apliecinājuma no skatītāja, lai pieņemtu jūtas, lai pārdzīvotais aizskartu otru cilvēku, tā prātu, nonāktu līdz apziņai katrā, kas par to domā, nāk un skatās izrādī.

Kā ir veidojusies Jūsu kalpošana ar Dieva Vārda lasīšanu? Kā Dieva Vārds var palīdzēt dažādās dzīves kolīzijās?

Ļoti pricējās par „Mieram tuvu”, sevišķi pēdējā laikā ar laicīgo ļaužu

lūgšanām. Ilgu laiku Baznīca kā liela, svēta celle stāv pati par sevi, šodien tuvinās vienkāršajam cilvēkam. Vajag to drošināt, ar viņu runāt. Meklēt citas formas – sarokošanās pēc Mises kā tuvības meklēšana. Zinta piedāvāja lasīt Dieva Vārdu – biju ļoti aplaimota, gandarīta, pazemīgi pateicīga. Tā man ir kā liela misija, par kuru esmu bezgala pateicīga. Ja tur palīdz mana aktieriskā loģika šajos ne viegli pasakāmos tekstos, tad tā veicina liecību, kas, kā mācīja Smiļģis, ir skaidra, vienkārša un aizrautīga. Agrāk taču bija oratori, kuri apguva mākslu otru pārliecināt. No altāra varu pārliecināt, lai kāds ieklausās, piekrīt lasītajai domai, tad tas man ir ļoti daudz. Kristīgajā vārdā jāieliek sava sirds, dvēsele, lūdzot eņģeļa spēka palīdzību, lai tas izskan. Tāpēc cilvēki ir atšķirīgi. Viens ir jūtīgāks, dvēseliskāks, meistarīgāks, otrs ārišķīgāks.

Izejot no rīta, pārkrustu savas durvis, savus tuviniekus domās, pa ceļam lūdzos un vienmēr ņemu līdzī „Mieram tuvu.” Lūdzot rožukroni, jūtos kā rožlapiņa. Esmu sakrājusi rožu lapiņas no skatītāju dāvinātām rozēm. Man ir trīs maisi ar sažāvētām rožu lapām. Viņas smaržo. Tajās sakrāta skatītāju mīlestība. Ticība māca garīgā dzīvē vairāk atlaišanu, nekā pieķeršanos, ticība vēl uzvirsmos ar īpašu jaunu spēku šīnī trakajā tehnoloģijas laikmetā, kad cilvēks bieži vien kļūst par tādu mehānismu, saslēdzies ar tehnoloģijām kopā un ieurbies, vairs neko neredz apkārt – ne puķi un tās smaržas, ne mežu, ne vēju, mākoņus, nejūt dabu. Ticībai ir vēl daudz ko darīt, atgriez

cilvēku pie īsā laika, ko Dieviņš atvēlējis katram. Mūžs jau nu nav garš.

Ko Jūs novēlētu sv. Jēkaba katedrāles pastorālajiem darbiniekiem, ticīgajiem un vispār Dieva Tautai Latvijā – visiem, kuri veicina un vēlas izvērst Vatikāna II koncila aizsākto kristīgās un Baznīcas dzīves atjaunotni šajā tik nozīmīgajā valsts simtgadē līdz ar visiem pašreizējiem izaicinājumiem individuālos un sociālos aspektos?

Gribētos novēlēt ticības spēku, pārliecību, nenomaldīties. Daudzi aktieri ir ticīgi. Ja nepiestājas radošuma eņģelis klāt, tad nevari saviem spēkiem ar daudz ko tikt galā dzīvē. Ne velti saka, ka ticības atbildē ir daudz ikdienišķam prātam neizprotamu jēdzienu. Smilgīs gājis cauri visai klasikai: Rainim ar viņa dievišķajām patiesībām, kā elli, zemes māti. Būtiski no katra aktiera personības ir tas, ko liec izteikto vārdu saturā ar savu pārdzīvojumu. Es biju pārgalvīga bez gala. Ja es nebūtu ticībā grimusi, tad, kas to zina, kā tie mani ceļi būtu veidojušies. Ja tu Dievam no sirds dziļi uztici savas nastas, tad tās vairs tik smagi nespiež plecus. Tas nav viegli pārdzīvojumos un sāpēs, bet esmu to praktizējusi. Dievs paliek nastu zem akmeņiem un tu vari atsperties uz tiem akmeņiem, un tu esi spēcīgāks. Ja tu paej Dievam pretī vienu soli, tad viņš desmit soļus panāk pretī. Visu mūžu tiekam dedzināti dievišķajā mīlestībā. Katram būtu jāsaprot, ka Dievs ir mīlestība, kas ir pašizliedzīga, saprotoša, bijīga, žēlsirdīga. Ja tu to saproti, tad visu mūžu tiec dedzināts

šajā Dieva mīlestībā, kaldināts, tad beigās sāc izprast to Dieva mīlestību.

Visiem gribētu novēlēt: Latvija ir Dieva zeme. Neaizmirstiet to. Latvija ir īpaša Dieva zeme. Latvietis ir tomēr ar savu ētisko spēku, ar visām senču atziņām, tautasdziesmām, kas ir katra kods. Lai Latvija apzinās, ka tā ir Dieva zeme. Dzied lakstīgalas, mirst ar infarktu no mīlas dziesmām, jūras zeme. Tik daudz gaišuma, skaistā, labā – to nevajag pazaudēt un turēties pie ticības, kas palīdz noturēties garam un dvēselei līdzsvarā, un atrast laiku lūgties, padomāt par tuvinieku, padomāt par savām kļūdām, grēkiem, iet pie grēku sūdzes. Neizsūdzēts grēks ir kā traips uz stērķelēta galdauta. Ja tu to neizmazgāsi, tas salēkšķēs galdautu tālāk. Ticēsim, turēsimies kopā, paļausimies uz Dieva gribu. Paļausimies, jo ar gadiem var saprast, ka cilvēks agri vai vēlu atgriežas pie ticības. Pasaulē tam ir daudz piemēru, ja ļaujames, ka Dievs mūs uzrunātu.

MĪLESTĪBAS LĪKSME OTRAJĀ GADSKĀRTĀ

19. martā apriņ divi gadi, kopš pāvests Francisks izdevis apustulisko pamudinājumu *Amoris Laetitia* (AL), kas latviešu valodā iznāk ar nosaukumu „Mīlestības līksme.” Tajā atrodam mācību, kas piedāvā praktiskas un pastorālas vadlīnijas katram, kas cenšas dzīvot atbilstoši laulības un ģimenes uzstādījumiem noteiktos apstākļos un situācijās.

Dokumenta mācība atbilst Vatikāna II koncila ierosmei atjaunot morālos priekšrakstus, nekādi nemazinot likuma lomu, tomēr atzīstot, ka pastorālā darbība Baznīcā izriet no atklāsmes par Dieva mīlestību un žēlsirdību. Pāvests izceļ cilvēka personas cieņu, kritizējot tā saucamo „pārejošo kultūru” (AL, 39), tādu kultūru, kas citus uztver un pret tiem attiecas kā baudas piedāvātājiem un jūtu apmierinājuma sniedzējiem, kurus varētu atnest pēc labsajūtas sasniegšanas. Šāda labsajūta nav Kristus nestais paliekošais prieks. Cilvēka cieņa pilnībā atklājas Kristū, viņa mīlestība izpaužas atvērtībā un tuvībā ģimenēm viņu grūtībās, bērniem, citiem trauslajiem ļaudīm, īpašā veidā grēciniekiem.

Dokuments uzsver pastorālo pavadīšanu visiem, kuri cenšas atrast ceļu tuvāk pie Dieva. Visi Baznīcas locekļi iet kopīgo sinodālo ceļu, kurā garīdzniekiem ne tikai jānāca par dabisko likumu, laulību un ģimenes nozīmi, bet arī jāpārņem apkalpoto „avju smarža”, lai avis labprāt uzklausītu viņu balsi (AL, 24). Ticīgajiem jāsaņem palīdzība augt izšķiršanas mākslā, kas cieši saistīta ar sirdsapziņas audzināšanu katra cilvēka konkrētajā vērtību uztverē un sakārtotībā. Sirdsapziņas ir veidojamas un nav aizvietojamas (AL, 37). Šajā audzināšanas procesā Baznīcas mācība jāstāda priekšā visā pilnībā un bez kompromisiem (AL, 307). Izmantotā

valoda lai pauž atvērtību un sapratni, nevis nosoda vai kaut ko noklusē (AL, 36, 38). Tomēr pašiem laulātajiem un ģimenēm jāsaprot, kā šo mācību piemērot un viest dzīvē konkrētās situācijās. Atrodoties grūtās situācijās, piemēram, pēc šķiršanās un civilās sarakstīšanās, ticīgie aicināti vairāk iesaistīties Baznīcas dzīvē. Taču pāvests skaidri norāda, ka nemaina Baznīcas mācību, nedz koriģē sakramentālo praksi (AL, 300). Viņš aicina ticīgos šādos apstākļos kopā ar pavadošajiem ganiem (biktstēviem) izšķirt ejamo

morālās atgriešanās ceļu un tā konkrētās īpatnības. Jebkādos izaicinājumos un nepilnību pieredzēs ticīgiem būtu jāatbild uz Svētā Gara

ierosmēm dzīvot patiesībā un brīvību saskaņot ar patiesību.

Protams, individuālais izvērtēšanas process var nebūt viegls. Baznīcas mācību var zināt, tomēr ar grūtībām saprast tās pozitīvo vērtību, kā arī to pareizi pieņemt apstākļu dēļ (AL, 301). Ja arī cilvēka dzīves situācija atrodas objektīvā pretrunā morālai mācībai, viņš vai viņa vēl spēj mīlēt un augt ticībā, vēl var spert soļus pareizā virzienā un gūt palīdzību no Dieva žēlsirdības un žēlastības ar Baznīcas starpniecību.

Baznīcas mācība par laulību un ģimeni, par sirdsapziņu un morālo lēmumu pieņemšanu paliek nemainīga. Priesteris var palīdzēt saprast situāciju

ar ieklausīšanos, pastorālo dialogu, pavadīšanu un integrāciju. Sirdsapziņas attīstībā svarīgas gan objektīvas morālas patiesības, gan cilvēka ieaudzinātā un pieredzē apgūtā vērtību sistēma, kuras ietvaros arī notiek lēmuma pieņemšana ar atbildību Dieva priekšā.

Dokuments „Mīlestības līksme” nesniedz gatavas atbildes katrā atsevišķā cilvēka situācijā. Drīzāk tas rosina līdzietīgu izpaļidzību ticīgo attiecībās, lai visi piedzīvotu Kristus mīlestību un žēlsirdību. Evaņģelizācija notiek ar cilvēka sastapšanu un pavadīšanu, ar līdzdalību kopīgā ceļā pie Jēzus. Neviens vēl nevar sevi uzskatīt par pilnīgu atbilstoši debesu Tēvam, tomēr katrs var tuvoties Jēzum, kas ar savu žēlastību gatavs dziedināt mūsu ievainojumus, lai mums būtu dzīvība, kuru viņš vēlas dot pārpilnībā.

LATVIJAI UN BRĪVĪBAI

No patiesības, kas mūs atbrīvo, vispirms gūstam pilnīgu sevis pazīšanu, kas veicina morālo pārveidi, bez kuras nav iespējams piedzīvot patiesu kristīgu brīvību.

Kristīgā brīvība sākas ar atzīšanu, ka mums nepieciešama piedošana. Šis ir vienīgais veids, kā patiesi kristīgi pārveidoties. Ko nozīmē šī garīgā pārveidošanās? Negatīvi, tā nozīmē atbrīvoties no tā, kas apdraud personas iekšējo integrāciju. Tātad tā nozīmē atbrīvošanos no grēka atsvešinātības, t.i. būt atbrīvotam no negatīvā un ļaunā,

proti, grēka. Pozitīvi, šī pārveide ir brīvība, kas ļauj attīstīt sava rakstura iezīmes. Tā piepilda cilvēka potenciālu, kas saņemts no Radītāja.

Kad runājam par atbrīvotu cilvēku kā ideālu, kas Baznīcai jāveicina un jāīsteno, tad runājam jau par nobriedušo cilvēkā, proti, dāvanām, kas saņemtas no Dieva žēlastības un kas tādēļ pilnīgi jārealizē. Runājam par brīvības attīstību un nobriedumu. Pastorālā aprūpe un audzināšana vairākos veidos attīsta šo brīvību: caur palīdzību cilvēciskajā un sociālajā attīstībā, caur žēlastības pieredzes izšķiršanu, caur padomdošanu, teoloģiskās gudrības un lūgšanas veicināšanu.

Bet viss sākās un tiek svinēts Gandares Sakramentā. Bez tā nav patiesas morālas pārveides, kuru apstiprina Baznīcas vidutājība, Kristus vārdā izsakot samierināšanas vārdu, aicinot uz izlīgumu ar Dievu, piešķirot viņa žēlastību, atlaižot grēkus un atbrīvojot no vainas.

Līdz ar evaņģelizāciju un morālo atgriešanos, konkrētai pedagogijai jābūt izstrādātai, lai norādītu, kā dzīvot pēc Dieva vārda. Katra morālā maiņa vai atgriešanās pastāv pilnīgā atdevē Kristum un viņa nodomiem.

Konkrēti kristīgā patiesība tiek apzināta Dieva bērnu brīvībā, ticības paklausībā un svētumā, kas atver ceļu evaņģēliskai brīvībai. Jānis Pāvils II saka: “Svētuma ceļā, kas izpaužas tik daudzos Dieva Tautas pazemīgajos un bieži vien neredzamos locekļos, visvienkāršāk un pievilcīgāk var uztvert patiesības skaistumu, Dieva mīlestības

atbrīvojošo spēku un beznosacītu uzticību visām Kunga likuma prasībām pat grūtākajās situācijās” (Veritatis Splendor, 107). Lai pazītu patiesību, kas nes iekšēju pārlicību, kristīgais svētums atklāj Dieva plāna skaistumu, mīlestības atbrīvojošo spēku un uzticības vērtību.

Šajā kontekstā Euharistijai ir būtiska vieta. Ņemot dalību Jēzus krusta upurī, kristietis dalās Kristus pašatdeves mīlestībā, saņem nepieciešamo palīdzību un apņemas šo pašu Dieva mīlestību ieviest visās savās domās, darbos un dzīvē. Jo vairāk cilvēks morālā dzīvē ar žēlastības palīdzību paklausa jaunajam likumam svētajā Garā, jo vairāk aug brīvībā (sal. *Veritatis Splendor*, 107).

Patiesa brīvība visai cilvēcei izriet no brīvas Kristus uzpurēšanās Tēvam, ar kuru viņš mūs atpestīja un svētdarīja. Būtisks nosacījums brīvības patiesai pieredzei un tās veicināšanai ir pazemīga un pārlicinoša sevis atdeve ar tādu brīvību, kas cilvēkus dara cēlus attiecībās ar Dievu. Tā ir viscienīgākā dāvana, kuru var dot Dievam. Komūnijā ar Kristu, Euharistiskā lūgšana māca mūs darīt visu mūsu dzīvi par nemitīgu upuri, kas pieņemams Dievam garīgā dievkalpojumā (sal. Rom. 12:1-2). Ar savu piekrišanu atdodam Dievam to, kas pieder Dievam, lai mūsos piepildītos Dieva griba, kas pestī un svētdara. Mūsu atbilde ticībā un mīlestībā lai tiek dota, uzpurējoties kopā ar Kristu.

Lielā gavēņa laikā

Krustaceļš - piektdienās un svētdienās - 17.30

Rūgtās asaras - svētdienās pēc galvenās Svētās Mises

Tikšanās ar Pr. Valteru

Sestdien, 11. martā plkst. 12.30

Svētdienas skolas telpās

LIELĀ TALKA

17. martā, sestdien Baznīcas pirms Lieldienu sakopšanas talka.
Sākums 10:00, būsiet laipni gaidīti visas dienas garumā

Dziedināšanas dievkalpojums

Sestdien, 17. martā plkst. 18.00

Svētceļojumam uz Vatikānu

Svētceļojums uz Vatikānu ar kājām no Sv. Jēkaba katedrāles 2018.g. pavasarī-vasarā (3-4 mēneši) vajadzīga automašīna, vēlams ar šoferi-īpašnieku svētceļnieku mantu vešanai. Aicinām arī kājām gājējus. Pasākums veltīts Latvijas simtgadei un kristiešu sadraudzībai. Pieteikties pie Vladimira (Valda) t. 26568444

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejam

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. P. Kļaviņš

Datorsalikums: Inga

Metiens: 500 eks.

www.jekabakatedrale.lv